

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Gerard Bieniek (przewodniczący)
SSN Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca)
SSA Marta Romańska

w sprawie z powództwa R. P.

przeciwko I. R. L. Spółce Komandytowej w W.

z udziałem interwenienta ubocznego S. Spółki z o.o. w K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 18 kwietnia 2007 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 31 marca 2006 r.,

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanego od wydanego przez Sąd Rejonowy w Z. wyroku łącznego z dnia 29 grudnia 2004 r. uwzględniającego w całości roszczenia łącznej wartości 516 943,61 zł, dochodzone przez powoda w 21 sprawach połączonych do wspólnego rozpoznania po wniesieniu sprzeciwów od nakazów zapłaty.

Z uzasadnienia tego orzeczenia wynika, że na podstawie zawartej na czas nieoznaczony umowy z dnia 11 kwietnia 2002 r. „I.” R. L. sp. k. kupowała od Przedsiębiorstwa Wielobranżowego „P.” sp. z o.o. olej napędowy i benzynę bezołowiową Pb 95. Powstała z tytułu wykonania tej umowy w czerwcu i lipcu 2002 r. wierzytelność wartości 550 283, 99 zł „P.” zbył – na podstawie umowy przelewu – „S.” sp. z o.o. dnia 25 września 2002 r. Następnie tę wierzytelność nabył od „S.” powód na podstawie szeregu umów przelewu, zawieranych od 24 lutego do 6 marca 2003 r. Powód, wykorzystując dopuszczalność rozdrobnienia roszczeń, dochodził zasądzenia należności kilkudziesięcioma odrębnymi pozwami.

Sądy obu instancji zgodnie uznały, że powód posiada czynną legitymację procesową. Nie można bowiem podzielić zarzutu pozwanego, że umowa przelewu wierzytelności z dnia 25 września 2002 r. jest nieważna z powodu niezamieszczenia w niej wyraźnego oświadczenia „P.”, że zbywa wierzytelność. Wykładnia tej umowy prowadzi do jednoznacznego ustalenia, że zgodną wola stron było dokonanie przelewu wierzytelności przysługującej „P.” w stosunku do pozwanego. Interpretując sporną umowę, Sądy podkreśliły takie elementy jej treści, jak nazwa umowy („Umowa przelewu wierzytelności”), oznaczenie „P.” jako cedenta a „S.” jako cesjonariusza, czy wyraźnie nałożony na „P.” obowiązek zawiadomienia dłużnika o przelewie.

W skardze kasacyjnej, opartej na obu podstawach, pełnomocnik pozwanego zarzucił, naruszenie art. 60 i 65 k.c. oraz art. 48 § 1 pkt. 5 k.p.c. w związku z art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Powołując się na te podstawy, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżone orzeczenie ma charakter wyroku łącznego. Sąd drugiej instancji oddalił bowiem apelację od wyroku, którym Sąd pierwszej instancji – po połączeniu spraw na podstawie art. 219 k.p.c. – wydał wyrok obejmujący rozstrzygnięcie w 21 sprawach podlegających rozpoznaniu w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych, w których wartość przedmiotu sporu wynosiła od 19 000 zł do 30 000 zł.

W literaturze i w orzecznictwie przyjmuje się zgodnie, że sprawy połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia nie tracą odrębnego charakteru, ponieważ połączenie spraw na podstawie art. 219 k.p.c. ma charakter techniczny i nie odbiera im samodzielności (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1967 r., I CR 158/67, OSNCP 1968, nr 6, poz. 105; orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 1983 r., IV PR 101/83, OSPIKA 1984, nr 7-8, poz. 173).

Ze względu na odrębny i samodzielny charakter spraw nie ma podstaw – co wynika z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia II CZ 173/99) – do oznaczania wartości przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej sumą wartości przedmiotów zaskarżenia w poszczególnych sprawach podlegających zaskarżeniu. O dopuszczalności skargi kasacyjnej ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia – w wypadku wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku łącznego – decyduje zatem wartość przedmiotu zaskarżenia w każdej z połączonych spraw. To oznacza, że wniesiona w sprawie skarga kasacyjna jest niedopuszczalna, ponieważ w każdej z połączonych spraw do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia, zaskarżonych tą skargą, wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 75 000 zł (art. 398² § 1 k.p.c.).

Należy także podkreślić, że w sytuacji, w której skarga kasacyjna podlega odrzuceniu, Sąd Najwyższy nie bada, czy postępowanie przed sądem drugiej instancji, jest dotknięte nieważnością. Przepis art. 398¹³ § 1 k.p.c. ma bowiem zastosowanie tylko w wypadku przystąpienia do rozpoznania skargi kasacyjnej, co zależy od jej skutecznego wniesienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1997 r., III CKN 13/97, OSNC 1997, nr 8 poz. 114; wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 21 listopada 1997 r., I CKN 825/97, OSNC 1998, nr 5, poz. 81).

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).